

SVĚTLO

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

1. ČÍSLO / XXXIV. ROČNÍK

40 Kč • 1,65 €

4. a 11. LEDNA 2026

Z obsahu

**Naděje nám navzdory
životní únavě dává zakusit
hluboký a radostný klid**

Katecheze papeže
Lva XIV. při generální
audienci 15. října 2025,
Řím, náměstí Sv. Petra
- strana 2 -

Svatá Nina

Libor Rösner
- strana 5 -

Zjevení Páně

- strana 7 -

„Ukaž, že jsi Matka!“:

**Důvody účinnosti
posvátného růžence**
P. PhDr. ThLic. Štěpán
Maria Filip, Th.D., OP
- strana 8 -

**Všední den křesťana -
každodenní škola**

- strana 10 -

Rozséváč Božího slova

- strana 12 -

**Modlitba papeže Lva XIV.
u mariánského sloupu**

- strana 14 -

Syn brusiče nožů (23)

Wilhelm Hünermann
- strana 16 -

Domenico Ghirlandaio (1448–1494): Klanění tří králů

„Ukaž, že jsi Matka!“

Důvody účinnosti posvátného růžence

Kázání při mši svaté na počátku čtyřadvaceti hodinové modlitby růžence v dominikánském kostele Neposkvrněného početí Panny Marie v Olomouci dne 6. října 2025

Kvítky svatého růžence

Fioretti di San Francesco – „Kvítky svatého Františka“, tak se, bratři a sestry, jmenuje známá a starobylá kniha příběhů ze života svatého Františka z Assisi.⁽¹⁾ *Fioretti del Santo Rosario* – „Kvítky svatého růžence“, tak by se mohla jmenovat obdobná kniha příběhů spojených s modlitbou svatého růžence (možná i taková kniha existuje). Určitě by v ní nesměl chybět příběh o porážce „neporazitelné“ turecké armády, totiž o vítězství křesťanského loďstva nad mnohem silnějším tureckým loďstvem v bitvě u Lepanta v roce 1571, který stojí u kořene svátku Panny Marie Růžencové; příběh o vítězství nad Turky u Petrovaradína v Srbsku v roce 1716, který vedl k rozšíření tohoto svátku na celou církev: vždyť k obojímu vítězství došlo díky růžencové modlitbě. Kniha by také mohla obsahovat, jak modlitba růžence odvrátila sovětské nebezpečí po II. světové válce v Rakousku a komunistické nebezpečí v Portugalsku v sedmdesátých letech minulého století, a tolik a tolik dalších příběhů ze života církve a světa i ze života jednotlivých lidí.

Není však nutné ubírat se daleko: stačí, když zůstaneme u nás. Přijel jsem z Jablonného v Podještědí, kde máme velkolepou baziliku svatého Vavřince a svatě Zdislavy s krásným barokním oltářem Panny Marie Růžencové, který sem v roce 1732, tři roky po vysvěcení chrámu, nechal pořídit hrabě Filip Josef Galas, tehdejší pán na Lemberku.⁽²⁾ Když o několik desetiletí později, v roce 1788, zachvátil město i chrám ničivý požár, dřevěný oltář zůstal zachován: to nemůže nebýt zázrak!

Mimořádná účinnost modlitby růžence

Všechno toto – a mnohé další – ukazuje na mimořádnou účinnost modlitby růžence – účinnost této modlitby, kterou

sestra Lucie, fatimská vizionářka, vyjádřila slovy:

„Není problém, byť sebeobtěžnější, ať časný, nebo především duchovní, který se týká osobního života každého z nás nebo života našich rodin, ať rodin světa, či řeholních společenství; života národů a států, není problém, opakuji, byť sebeobtěžnější, který nyní nemůžeme vyřešit modlitbou svatého růžence.“⁽³⁾

Není však toto zdůrazňování růžence něčím přehnaným, či dokonce magickým? Vždyť na první pohled je to tak prostá, až ubohá modlitba: neustálé opakování modlitby *Zdrávas, Maria*, sem tam prokládané modlitbou *Otče náš*. Máme mnohé jiné modlitby, které se zdají být bohatší a obsažnější. A pokud přece jen připustíme, že je růženec tak účinný, v čem tato jeho účinnost spočívá? Čím je dána?

První důvod účinnosti růžence: růžencová tajemství

První odpověď na tuto otázku nám dávají tzv. růžencová tajemství: radostná tajemství, tajemství světla, která na počátku tohoto tisíciletí nově připojil svatý Jan Pavel II., bolestná a slavná tajemství.

Panna Maria Růžencová

Jak víme, jedná se o události života našeho Pána Ježíše Krista: o události celého jeho života, od chvíle jeho pozemského početí až po jeho nebeské oslavení. Rozjímání o těchto tajemstvích je jakousi duší růžence, zatímco ústní modlitby, zvláště *Otče náš* a *Zdrávas, Maria*, jsou jeho tělem.

I když jsou to události, které se odehrály zhruba před dvěma tisíci léty v Palestině, jako historické události odezněly a jsou neopakovatelné, jsou to opravdu *tajemství*, neboť jejich hlavním protagonistou je Ježíš Kristus, nejen pouhý člověk, ale Bohočlověk: Bůh sám, jenž se stal člověkem; „Slovo, které se stalo tělem,“ aby chom použili vyjádření prologu evangelia svatého Jana (1,14).

Tato tajemství života našeho Pána Ježíše Krista jsou tak „nabita“ duchovní silou a milostiplná, tj. naplněná milostmi: milostmi časnými, jakými mohou být např. tělesná uzdravení, a především milostmi duchovními, milostmi odpuštění našich hříchů, a milostí Božího, věčného života. Tato spásonosná moc Kristových tajemství přesahuje dobu a místo, kdy a kde se udála, a takřkajíc objímá všechny doby a místa.⁽⁴⁾

My tak můžeme vejít do kontaktu s milostí Kristových tajemství kdykoliv a kdekoliv: jistě na prvním místě skrze liturgii církve, v níž během církevního roku postupně oslavujeme tajemství Pánova života. A hned na druhém místě skrze růženec, který k liturgické oslavě Kristových tajemství vede – nejlépe na ni připravuje – a jenž z liturgického slavení těchto tajemství vychází a je jeho jakýmsi prodloužením.

Lidství, člověčenství, které Boží Syn přijal za své, a všechno, co v tomto lidství vykonal a vytrpěl, je dokonce jediným pramenem Boží milosti. Jak prohlašuje slavnostně svatý Pavel v Prvním listě Timotejovi, „je (jenom) [...] jediný prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš, který vydal sám sebe jako výkupné za všechny.“ (2,5–6) Jak pak říká velký benediktinský opat a duchovní učitel, blahoslavený Columba Marmion, „Kristus není svatým jen sám pro sebe, on je i svatostí *naší*. Veškerá svatost, kterou Bůh určil pro naše duše, byla vložena do Kristova lidství, a z tohoto zdroje ji máme a musíme čerpat zase my.“⁽⁵⁾

Druhý důvod účinnosti růžence: prostřednictvím Panny Marie

Potom zde máme druhou odpověď na otázku, proč je modlitba růžence tak účinná: odpověď, která je specificky růžencová. V růženci se setkáváme s tajemstvími Pánova života *per Mariam* – „skrže Marii“, neboť jsou to události, kterých se Maria přímo zúčastnila – jsou to společná tajemství Kristova a její –, díváme se na tato tajemství očima Panny Marie a hledíme na to, jak se tato tajemství odrážejí v jejím Neposkvrněném Srdci.

Do mocné, ba všemohoucí Mariiny přímluvy, které se dovoláme znovu a znovu – znovu a znovu prosíme: „Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné nyní i v hodinu smrti naší“ –, s velkou důvěrou vkládáme sebe samé, své blízké, církve a svět. A skrže ruce Panny Marie dostáváme milost tajemství života Ježíše Krista.

Dostáváme tímto způsobem všechny milosti. Jestliže všechny milosti, jež mají svůj nejvyšší původ v samotném Bohu, procházejí skrže Kristovo lidství, jak jsme viděli – jsou „zabarveny“ Kristovým lidstvím, jak se vyjádřil obrazně velký teolog a služebník Boží, kardinál Charles Journet⁽⁶⁾ –, procházejí následně rukama Panny Marie, jsou „zabarveny“ Mariiným prostřednictvím, tak krásným a mateřsky laskavým.

Úřadek Boží prozřetelnosti: každá milost skrže Kristovo lidství a Pannu Marii

V této souvislosti nemůžeme nevzpomenout na to, co zdůrazňoval Lev XIII., papež poslední čtvrtiny 19. a počátku 20. století, po němž má své jméno současný papež Lev XIV. Lev XIII. byl velkým růžencovým papežem, neboť růženci věnoval nemálo svých encyklik.⁽⁷⁾ V jedné z nich píše: „[...] nic nám není dáno než skrže Marii, protože Bůh to tak chtěl. Jako nikdo nemůže přijít k nebeskému Otci než skrže Syna, tak zpravidla nikdo nemůže přijít ke Kristu než skrže Marii.“⁽⁸⁾

Je to svobodný úřadek Boží prozřetelnosti. Bůh nám nemusel dát svou milost tímto způsobem, ale velmi vhodně a moudře se rozhodl, že nám ji dá skrže lidství Ježíše Krista a skrže Pannu Marii. A jak zdůrazňoval papež Lev XIII., modlitba růžence tento úřadek božské prozřetelnosti respektuje a zachovává.

Obraz Panny Marie
Růžencové z Pompejí

Dovolte mi vrátit se znovu do Jablonného v Podještědí. Jakousi ilustrací citovaných slov Lva XIII. – ilustrací, která vznikla dlouhou dobu před jejich vyslovením – je starobylý obraz, který visel původně v kapli Nejsvětější Trojice pod hradem Lemberkem a nyní se nachází v zimní kapli u baziliky v Jablonném. Na tomto obraze je zachycena svatá Zdislava, jak se obrací na Pannu Marii a říká: „*Monstra te esse Matrem!*“ – „Ukaž, že jsi Matka!“ Panna Maria se obrací na Pána Ježíše Krista a říká: „*Monstra te esse Filium!*“ – „Ukaž, že jsi Syn!“ A Pán Ježíš se obrací na nebeského Otce a říká: „*Monstra te esse Patrem!*“ – „Ukaž, že jsi Otec!“

Modleme se tedy růžencem a buďme v této modlitbě vytrvalí. Ať se při ní cítíme povzneseni, či naopak prožíváme „suchopár“, ať při ní rozjímáme její tajemství dokonale, nebo nedokonale, je vždy plodná!

Závěr: příklad svatého Bartola Longa

Už jsme si připomínali růžencového papeže Lva XIII. Nemůžeme také zapomenout na dalšího velkého apoštola posvátného růžence, zakladatele svatyně Panny Marie Pompejské v jižní Itálii a dominikánského terciáře, který byl dne 19. října tohoto roku⁽⁹⁾ svatořečen, Bartola Longa.⁽¹⁰⁾ Kéž můžeme spolu s ním ze srdce říci:

„Ó blahoslavený růženci Mariin, sladký řetěze, který nás spojuje s Bohem; pou-

to lásky, které nás sjednocuje s anděly; věži záchrany před útoky pekla; bezpečný přístav v mořské katastrofě! Nikdy tě neodhodíme. Budeš naší útěchou v hodině smrti.“⁽¹¹⁾

Poznámky:

- ⁽¹⁾ Srov. její nové české vydání: *Kvítky svatého Františka*. Přel. Kateřina Lachmanová. Praha: Paulinky, 2021.
- ⁽²⁾ Srov. Jan Rucz: *Láskou ke svatosti: Kniha o svaté Zdislavě*. Brno: CDK, 2025, s. 199–200.
- ⁽³⁾ In: Joaquín María Alonso: *La verdad sobre el secreto de Fátima: Fátima sin mitos*. Madrid: Cor Mariae Centrum, 1976, s. 106: „[...] no hay problema, por más difícil que sea, sea temporal o sobre todo espiritual, que se refiera a la vida personal de cada uno de nosotros; o la vida de nuestras familias sea familias del mundo o Comunidades Religiosas; a la vida de los pueblos y naciones; no hay problema, repito, por más difícil que sea, que no podamos resolver ahora con el rezo del Santo Rosario.“
- ⁽⁴⁾ Srov. hluboká rozjímání o tajemstvích života Ježíše Krista od blahoslaveného Columby Marmiona: *Le Christ dans ses mystères*. Paris: Desclée De Brouwer, 1933 (čes. vyd.: *Kristus ve svých tajemstvích*. Brno: Sypták [přípraveno k vydání]).
- ⁽⁵⁾ *Le Christ Vie de l'Âme*. Paris: Desclée De Brouwer, 1924, s. 24 (čes. vyd.: *Kristus, život duše*. Brno: Sypták, 2024, s. 34): „Le Christ n'est pas seulement saint en lui-même, il est notre sainteté. Toute la sainteté que Dieu a destinée aux âmes a été déposée dans l'humanité du Christ, et c'est à cette source que nous devons puiser.“
- ⁽⁶⁾ Srov. především jeho základní dílo *L'Église du Verbe incarné II*. Paris: Desclée De Brouwer, 1951.
- ⁽⁷⁾ Papež Lev XIII. vydal podivuhodný počet 86 encyklik a z nich bylo 12 výslovně věnováno růženci.
- ⁽⁸⁾ *Encyklika Octobri mense* (22. 9. 1891). In: *Denz.-Hün*, č. 3274: „[...] nihil nobis, nisi per Mariam, Deo sic volente, impertiri; ut, quo modo ad summum Patrem nisi per Filium nemo potest accedere, ita fere nisi per matrem accedere nemo possit ad Christum.“
- ⁽⁹⁾ Čili roku 2025. [pozn. red.]
- ⁽¹⁰⁾ Srov. Marek Woś: *Bartolo Longo: Apoštol růžence a zakladatel baziliky v Pompejích*. Přel. Františka Böhmová. Praha: Paulinky, 2025.
- ⁽¹¹⁾ Cit. in: Sv. Jan Pavel II.: *Apoštolský list Rosarium Virginis Mariae* (16. 10. 2002), č. 43. AAS, 95 (2003), s. 36 (čes. vyd.: Přel. Lubomír Štula. Olomouc: Maticе cyrilometodějská, 2002, s. 39): „O Rosario benedetto di Maria, catena dolce che ci rannodi a Dio, vincolo di amore che ci unisce agli Angeli, torre di salvezza negli assalti dell'inferno, porto sicuro nel comune naufragio, noi non ti lasceremo mai più. Tu ci sarai conforto nell'ora dell'agonia.“

Rozsěvač Božího slova

Podobně jako malá svatá Terezie, která se stala patronkou světových misí bez toho, aby opustila Karmel v Lisieux, i svatý Arnold Janssen se stal zakladatelem velké celosvětové misijní společnosti bez toho, aby byl někdy navenek činný jako misionář ve vzdálené zemi. Jeho setba dodnes bohatě vzhází ve Společnosti Božího Slova, u misionářů verbistů, kteří v loňském roce oslavili 150. výročí svého založení.

Arnold Janssen se narodil 5. listopadu 1837 v malém městečku Goch na dolním Rýnu nedaleko holandských hranic. Z jedenácti dětí byl druhým dítětem hluboce věřících rodičů. Otec, prostý povozník a zemědělec, kladl velký důraz na dobrou křesťanskou výchovu svých dětí. Mnohé z otcových charakteristických rysů se později projevily i u Arnolda: disciplína, neúnavná pracovitost, hluboká zbožnost, výjimečná úcta k Duchu Svatému a zvláštní láska ke sv. Janu Evangelistovi, na jehož svátek se Arnoldův otec narodil.

Arnold Janssen jako mladý kněz a učitel v Bocholtu roku 1865

V domě Janssenových se za dlouhých zimních večerů pravidelně modlival svatý růženec a četl začátek evangelia podle Jana: „Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh...“, o němž uměl otec nádherně vyprávět.

Prolog Janova evangelia byl pro Arnoldova otce mocnou modlitbou, kterou spolu se svojí manželkou na kolenou přednášel Bohu, například když hrozila silná bouřka,

anebo když na jejich statku onemocnělo zvíře. A tak měl Arnold úryvek o vtělení Božího Slova již od útlého dětství modlitbou doslova „vrytý“ do duše. Otec též často bral do rukou *Ročenky šíření víry* a četl rodné listy misionářů. To všechno Arnolda formovalo, zejména však příklad jeho modlící se matky. Tato tichá žena, která měla plné ruce práce s domem, hospodářstvím a dětmi, se neúnavně modlila – často se modlila polohlasně i při práci. Nikdy nevynechala každodenní mši svatou, „protože“, jak říkávala, „jinak bych práci nezvládla.“ Arnold k ní vždy lnul vroucí láskou a ve své skromnosti, hlubokou vnitřní modlitbou, a dokonce i vzhledem se stal věrným obrazem své matky, jež se ještě mohla dožít rozkvetu jeho díla a léta ho doprovázela modlitbou.

Nejen pro zemědělství měl Arnold „obě ruce levé“, ale ani ve škole příliš ne vynikal. Pouze v katechismu převyšoval tento štíhlý chlapec, důkladně vyškolen svým otcem, všechny svými vědomostmi. To, k čemu mu scházelo přirozené nadání, nahrazoval Arnold železnou usilovností a vytrvalostí, což mu přineslo respekt jeho učitelů. Jako mladík často pěšky putoval až do 12 kilometrů vzdáleného Kavelaeru k Panně Marii, Těšitelce zarmoucených, jelikož již tehdy věděl, že se chce stát knězem. Po maturitě jako sedmnáctiletý začal Arnold nejprve studovat svůj oblíbený obor – matematiku a přírodní vědy; později k tomu přibyla teologie.

Po získání pedagogické kvalifikace v matematice, fyzice, botanice, chemii, náboženství, němčině, francouzštině, angličtině, hebrejštině, řečtině, latině a historii přijal sotva čtyřadvacetiletý Arnold Janssen 15. srpna 1861 v münsterské katedrále kněžské svěcení.

Dva dny nato, při jeho primiční mši svaté, ho hluboce zasáhla liturgická čtení daného dne. Nejprve apoštol Pavel napo-

Odvážné a inspirované plány P. Janssena byly vždy plodem jeho modlitby a učinily z něj průkopníka moderních misí a apoštolátu tisku

miná: „Vždyť kdo skoupě rozsévá, bude také skoupě sklízet, a kdo štědrě rozsévá, bude také štědrě sklízet.“ (2 Kor 9,6) A pak se v Janově evangeliu četlo: „Jestliže pšeničné zrno nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek.“ (Jan 12,24) Jaký program pro jeho kněžství! Vynaložit všechny svoje síly na rozsévání Božího slova, aby pak mohl hojně sklízet – i za cenu toho, že se sám stane pšeničným zrnem, které padne do země, odumře a tak přinese úrodu.

Apoštolát modlitby, základ všeho

Po vysvěcení na kněze přijal Arnold Janssen v říjnu 1861 místo učitele na vyšší měšťanské škole v Bocholtu, kde dvanáct let vyučoval téměř všechny předměty – a to podnětným a zajímavým způsobem. Jeho den začínal mší svatou a v poledne se modlil křížovou cestu. Z rozjímání nad utrpením Vykupitele v něm rostla hluboká úcta k Božskému Srdci Ježíšovu. Během vyučování se mu v pozdějších dopoledních hodinách občas stalo, že si na chvíli zdříml, ale žáci věděli proč: jejich učitel často probděl celé noci v modlitbě.

Vedle školních povinností vypomáhal Arnold i v místní farnosti: zpovídal, navštěvoval nemocné a sloužil mše svaté ve vězení. Příležitostně ochotně zaskočil i jako kazatel, ačkoli nebyl rozeným řečníkem a ještě méně zpěvákem. Janssen

v roce 1865 objevil *Apoštolát modlitby* a hned se k němu přidal. Díky brožurce, kterou dal vytisknout, získal do sdružení v průběhu jednoho roku hned 600 nových členů. Během prázdnin cestoval z vesnice do vesnice, z města do města, aby zapojil faráře a jejich věřící ve farnostech do této celosvětové sítě modlitby s papežem. V münsterské diecézi odpovědělo na tuto výzvu téměř 300 z celkového počtu 350 farností!

Zatímco byl Arnold Janssen v minulosti spíše zdrženlivý a hůře si nacházel cestu k lidem, při šíření *Apoštolátu modlitby* na svých cestách navazoval kontakty mnohem snadněji. Rozšiřovaly se mu obzory a v srdci ho „poháněla touha udělat více pro duchovní dobro církve, zejména pro misie v zahraničí. Ale jak při toliké práci?“ A tak se pětaticetiletý Arnold v srpnu 1873 rozhodl opustit své učitelské místo, nad čímž jeho kolegové jen nechápavě kroutili hlavami. Pro něj samotného to však byl akt odevzdanosti: „K Božím vedení neodmyslitelně patří také to, že nám své záměry odhaluje jen postupně. Vždyť jak jinak bychom se učili kráčet před ním ve světle víry a bezvýhradné důvěry?“ Jako kaplan u voršilek v Kempenu žil tento vážný, ale přátelský kněz v ústraní a naplno využíval svůj volný čas na vydávání krátkých publikací o *Apoštolátu modlitby*. Ty potom šířil na svých cestách Porýním, do Lucemburska, Alsaska, Švýcarska a Rakouska. Skromný zisk z těchto publikací Arnold věnoval na pomoc katolíkům v diaspoře anebo například vykoupil africké dítě z otroctví.

Konečně 1. ledna 1874 vyšlo první číslo jeho měsíčníku *Malý posel Božského Srdce*, jehož prostřednictvím Janssen s velkým rozhledem upíral pozornost čtenářů na misijní činnost v naději, že „tu a tam probudí spící misijní povolání... a křesťanské matky přivede k tomu, aby si od Boha vyprošovaly syna – misionáře“. Na konci prvního roku měl už přibližně 3 000 pravidelných odběratelů.

Zakladatel misijního domu

Návštěvníci často viděli Arnolda, jak sedí skloněný nad velkým atlasem a studuje země, do nichž ještě neproniklo světlo víry. V *Malém poslovi Božského Srdce* položil otázku: „Co kdyby se němečtí kněží spojili a založili německý misijní dům?“

Říkalo se, že takovýto nápad může mít jen blázen nebo světec. V Německu totiž v té době říšský kancléř Bismarck rozpoutal kulturní boj (*Kulturkampf*) a protikatolickými zákony byly zavírány kláštery, kněží a řeholníci byli vyhošťováni ze země, ba byli zatýkáni i biskupové.

Janssen narážel všude jen na odmítnutí. On sám se však nevzdával, postil se a modlil, dokud nebyl vyslyšen – i když jinak, než očekával. „Založte misijní dům sám,“ radil mu Mons. Raimondi, apo-

Misijní dům sv. Michala ve Steylu

tolský prefekt z Hongkongu, který byl právě na návštěvě v zemi.

Arnold se chopil této výzvy, ačkoli se sám považoval pro takový úkol zcela nezpůsobilý, i s ohledem na své zdraví. Následovaly měsíce intenzivního modlitebního zápasu, dokud neměl jistotu: Bůh to opravdu chce!

Jeho povoláním mělo být: pracovat v domovině pro světové misie – modlitbou, psaním, vyprávěním příběhů, sbíráním prostředků, organizováním a vedením... – a on na to všechno řekl své ano. Ačkoli se mu mnozí vysmívali, on zůstal klidný a pevně odhodlaný; a to dokonce i tehdy, kdy si od kolínského arcibiskupa musel vyslechnout: „Žijeme v době, kdy se všechno otřásá a hroustí, a vy si tu přijdete a chcete začít něco nového?“

Počátky misijní tiskárny

Arnold mu však s neochvějnou důvěrou odpověděl: „Žijeme v době, kdy mnohé zaniká, a právě proto musí povstat něco nového.“

Misijní rodina ve Steylu

Jelikož *Kulturkampf* znemožnil Arnoldovi Janssenovi založit misijní dům v Německu, našel vhodné místo hned za hranicí v holandské vesničce Steyl (dnes součást města Venlo). Zde se mu podařilo koupit starý prázdný hostinec s pozemkem, a to díky štědrým darům klarisek, jakož i daru prosté služky z Düsseldorfu. S papežským požehnáním se 8. září 1875 konalo slavnostní požehnání Misijního domu sv. Michala v Steylu. Byla to hodina zrodu *Společnosti Božího Slova* (Societas Verbi Divini – SVD), která si dala za cíl šířit Boží slovo zejména mezi nekřesťanskými národy, vychovávat, vysílat a podporovat misionáře a probouzet zájem o misie v domovině.

Ve slavnostním kázání sedmatřicetiletý zakladatel Janssen řekl: „Jestli z tohoto domu něco vzejde, budeme děkovat Boží milosti. Pokud z něj nevzejde nic, pokorně se budeme bit do prsou a vyznáme: »Nezasloužili jsme si tuto milost.«“

Počátky byly těžké a plné odříkání. Skepse, pohrdání a nepochopení okolí Arnolda zraňovaly. A když dva z jeho prvních teologů opustili misijní dům, Arnold se ve své nouzi ještě více utíkal k modlitbě.

Často ho nacházel jeho vlastní bratr Wilhelm, kapucínský bratr Juniperus, který byl po zrušení kláštera vypovězen z německého Münsteru, jak se v kostele modlí s rozpaženými rukama křížovou cestu. Sám Arnold na to později vzpomínal: „Kdybych si byl řekl: jsi zbabělec a konáš proti Boží vůli, opravdu bych všechno nechal tak... Ale Pán mi dal sílu vytrvat a jsem mu za to vděčný. Bůh mě nechal tápat, ale vždy mi dal právě tolik sil, kolik bylo potřebné... abych mohl pokračovat v započatém díle.“

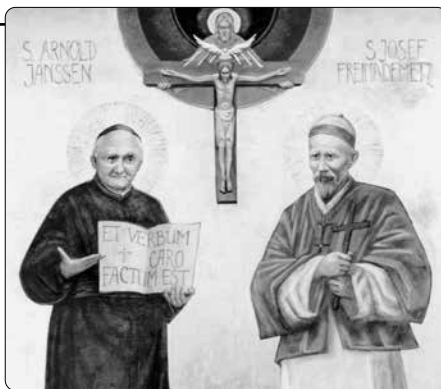
Tři měsíce po příchodu do Steylu dostal Arnold Janssen 6. prosince 1875 vnuknutí, které zachránilo jeho dílo: „Dnes ráno při proměňování mě najednou napadla myšlenka – ba lépe řečeno, jako by někdo promlouval k mému srdci, že si mám pořídit tiskařský stroj. Tak budu mít v ruce meč, jímž mohu bránit církev.“ Už

po sedmi týdnech byla v Steylu slavnostně otevřena první malá ruční tiskárna a vytištěno první vlastní vydání *Malého posla Božského Srdce*. Arnold Janssen ve svém projevu s velkou radostí řekl: „V našich časech je tisk velmocí... Vskutku, tisk je třeba přirovnat k meči, jímž se vede duchovní boj... V Ježíšově době ještě neznali tištěné slovo. V současnosti je známe... a proto ho Ježíšův služebník musí používat ke konání dobra. Vždyť jakou moc má tištěné slovo, které se během jedné hodiny může tisíckrát rozmnožit!“ Vydávání ilustrovaného týdeníku *Boží město* a prvního německého misijního kalendáře (*Kalendář sv. Michala*) umožnilo rozvoj a šíření misijní společnosti. Pomáhalo nejen zabezpečit potřebné finanční prostředky na celosvětový misijní apoštolát, ale také vzbuzovalo misijní povolání – prostřednictvím přímých výzev a poutavých misijních zpráv. Od roku 1877 začal Arnold přijímat i mnohé uchazeče, kteří postupně převzali veškeré řemeslné a praktické práce v Steylu. Z jejich řad vyšli i tak velice potřební řeholní bratři, bez nichž se neobejde žádná misijní stanice.

V téže době se v Steylu poprvé konala duchovní cvičení pro 41 kněží kolínské arcidiecéze a krátce nato pro muže a pak i pro ženy. Aby se vytvořilo místo pro účastníky, komunita v Steylu uvolnila své pokoje, ložnice a jídelny a spojila se se slavníky v podkroví. Byly to dobrodružné akce, k nimž představený

V současnosti působí 5 600 misijních kněží a bratrů verbistů v 77 zemích, 3 000 misijních sester ve 44 zemích a 300 kontemplativních sester ve 20 kláštorech na všech pěti kontinentech.

Papež Jan Pavel II. dne 5. října 2003 v Římě svatořečil Arnolda Janssena spolu s Josefem Freinademetzem, jeho duchovním synem, který byl v roce 1879 vyslán jako první misionář Společnosti Božího Slova do Číny, aby se tam na 30 let stal „Číňanem pro Číňany“.

Janssen všechny odvážně povzbuzoval. Oběti se však stoprocentně vyplatily! Již zakrátko tisíce kněží a desetitisíce laiků, kteří byli duchovními cvičeními posileni ve víře, přineslo nadšení pro misijní dílo do svých farností a rodin v Německu.

Nežřídká se stávalo, že mladí účastníci našli své povolání a po dokončení studia a duchovní formaci byli jako misionáři vysíláni do všech pěti kontinentů. Duchovní otec v Steylu pozorně sledoval jejich cesty do všech koutů světa. Rovněž mnoho mladých žen po duchovních cvičeních prosilo o přijetí k misijním sestřím *Služebnicím Ducha Svatého*, do společenství, které Arnold Janssen založil v roce 1889. Od roku 1894 je generální představený vysílal do Argentiny, později do Toga, Nové Guineje, Brazílie, Číny a USA, kde již působili otcové verbisté. Sestry zakládaly sirotčince a nemocnice, mateřské a základní školy; sloužily jako porodní asistentky a zejména se všude ujímaly chudých. Jiné mladé ženy odpovídaly na Boží volání jako „misionářky na kolenou“, jak Arnold s láskou nazýval svoji srdcovou záležitost, větev *Služebnic Ducha Svatého ustavičné adorace*. Tato větev byla založena, aby sestry svoji skrytou odevzdaností a tichou adorací podporovaly steylskou misijní rodinu.

Když P. Arnold Janssen 15. ledna 1909 v klidu, bez smrtelného zápasu zemřel, jeho setba přinesla užitek již stonásobný – v 430 kněžích, 588 bratřech a 450 misionářkách a klauzurních sestřích.

*Z Vítězstvo Srdce 165/2025
přeložil a upravil -dd-*

Modlitba papeže Lva XIV. u mariánského sloupu

Oslavnosti Neposkvrněného početí Panny Marie, 8. prosince 2025 se papež Lev XIV. vydal k mariánskému sloupu nedaleko Španělských schodů, aby – po vzoru svých předchůdců – vzdal hold Matce Boží, patronce Věčného města.

Papeže Lva XIV. přivítal jeho vikář pro město Řím, kardinál Baldassare Reina, spolu s primátorem města Robertem Gualtierim. Za přítomnosti asi 30 000 lidí položil Svatý otec k patě mariánského sloupu kytici bílých růží. Přihlásil se tak k nikdy nepřerušené tradici zahájené papežem Janem XXIII. v roce 1958.

Svatý otec pak přednesl modlitbu, ve které světil Věčné město i celý svět přimlouvě Matky Boží:

Zdrávas, Maria!

*Raduj se, milostiplná,
milostí, jež jako laskavé světlo rozjasňuje
ty, na nichž se zrcadlí Boží přítomnost.*

*Tajemství tě obklopovalo od počátku,
již v lůně tvé matky začalo v tobě činit
veliké věci, které brzy požádaly
o tvé přitakání, o „ano“,
které inspirovalo mnohá další „ano“.*

*Neposkvrněná Matko věrného lidu,
tvá průzračnost osvětluje Řím
věčným světlem, tvá cesta zavoní
jeho ulicemi více než květiny,
které ti dnes přinášíme.
Mnoho poutníků z celého světa,
Panno Neposkvrněná,
prošlo ulicemi tohoto města
v průběhu dějin a v tomto Svatém roce.
Lidstvo zkušeno, někdy i zdrceno,
prosté jako země, z níž je Bůh stvořil
a v níž neustále vane jeho Duch života.*

*Pohleď, Maria, na tolik svých synů
a dcer, v nichž neuhaslá naděje:
kež v nich vyklíčí to, co zasel tvůj Syn,
On, živé Slovo,
jež v každém člověku chce dále růst,
aby získalo tělo, tvář a hlas.
Kež v Římě a v každém koutě země
rozkvetne naděje tohoto Svatého roku,
naděje na nový svět, který Bůh připravuje*

KRÁTKÁ ZASTAVENÍ DUŠE

DAL BŮH KONÍM DUŠI?
• PŘEMÍTÁNÍ O HORÁCH A LIDECH
Alena Svěchová • Editorka Kristina Veselá • Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Texty o přírodě, horách, lese i tajuplném tichu. Protože právě tam můžeme najít sami sebe. Úběžníky autorčiných úvah jsou prosté. Duše přetékaná radostí, nebo naopak poznamenaná zápasy a bolestmi. Bůh, který v našem životě promlouvá nenápadně – který JE, i když mlčí. A majestátní přírody, který není kulisou, ale tím, co silně oslovuje naši mysl i všechny naše smysly. Důležité je vyjít, vydat se na cestu. Autorka nedospěla ke svým zkušenostem mystickým či mimořádným způsobem ani za nimi necestovala do daleké ciziny. Chodila prostě po Beskydech a měla otevřené oči i srdce. Připomíná nám, že „nejmenší brouček či rostlinka“ i každý z nás, „malá, nepatrná, a přesto nezastupitelná částička tohoto světa“, jsme Bohem stvořeni a milováni. Něžné a silné poselství!

*Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s. r. o.
 Brož., 115x160 mm, křídový papír, 64 stran, 129 Kč*

NEJEN PRO MLÁDEŽ

TAJEMSTVÍ DUHOVÉ ZAHRADY
*Patricia St. John • Z angličtiny přeložila Jana Vojtková • Ilustrace Jana Psczółková
 Redakce Jan Býca*

Jedenáctiletá Elaine není vůbec nadšená z toho, že musela opustit Londýn a přestěhovat se na waleský venkov. V rodině Owenových, u kterých teď bydlí, se cítí opuštěná a ztracená. Když se ale jednoho dne vydá podívat, co je na druhém konci duhy, najde

podivuhodnou opuštěnou zahradu. Právě tam začne dobrodružství, které obrátí její život naruby.

*SAMUEL • Druhé vydání
 Brož., 127x197 mm, 208 stran, 299 Kč*

ZE ŽIVOTA SVATÝCH

ŽIVOT SVATÉ RADEGUNDY Z POITIERS • VITA REGUNDIS: ŽIVOTOPISY SVATÉ RADEGUNDY Z POITIERS OD VENANTIA FROTUNATA, ŘEHOLNICE BAUDONIVIE A HILDEBRANDA Z LAVARADINU A ZPRÁVA O JEJÍM POHŘBU OD ŘEHOŘE TOURSKÉHO

*Z latinských originálů přeložila a úvodní studii napsala Jana Engelbrechtová • Redakce a rejstříky Markéta Protivánková
 Odpovědný redaktor Pavel Mareš
 Recenzentky prof. PhDr. Jana Nechutová, CSc., a ThLic. Mgr. Marta Lucie Cincialová, Th.D.*

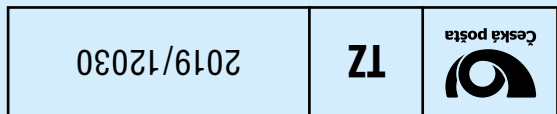
Kdo byla svatá Radegunda? Jméno této světice nese ve Francii nejméně 17 vesnic a městeček a 50 kostelů. Úcta k této obdivuhodné ženě – princezně, zajatce, královně, manželce i mnišce, zázračné léčitelce a přímlyvkyni – je nejživější v Poitiers. V tomto francouzském městě založila klášter a v něm strávila i zbytek života. Kostely jí zasvěcené najdeme v Německu, Anglii, Itálii či Belgii. O Radegundě († 587) máme poměrně dost informací od jejich současníků a přátel. Publikace mediévistky Jany Engelbrechtové přináší první český překlad Radegundiných životopisů, několik básní Venantia Fortunata a komplexní informace o její osobnosti, inspirativním životním příběhu i posmrtné účtě.

*Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s. r. o.
 Brož., 130x190 mm, 144 stran + 12 stran barevné obrazové přílohy, 199 Kč*

**Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
 Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz**

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

**779 00 Olomouc
 Dolní nám. 24
 Matice cyrilometodějská s. r. o.**

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolek. Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámená to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz; registrace: periodika@maticecm.cz; MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.